

„Чорбаджи Ангелъ, като не можеше да тегли тия приказки които се пръскаха за двѣтъ му хубусници, и като не можеше да бие магарето, рече да бие семера му, но му присѣдна.

„На Димитровденъ имаме селски сборъ, както го имаме и до днесъ, а пъкъ по Димитровденъ, знаете, че новото вино е тамамъ въ лудото си врѣме. Понасърбали се нашитѣ млади мъже и млади момци, колкото играятъ, играй имъ се. Врѣмето бѣше хубаво, помня като днесъ, мѣсечина като деня, и яцзя^{*)} заминува, хорото се неразижда. Вѣскисва Ангелъ-чорбаджи и отива при субаша та се развиква:

— „Бе Ахмеда-а! (тъй бѣше името на тогивашний субашъ) защо държишъ още това хоро и го нераспиѣнешъ, или чакашъ да направятъ тѣзи пиенци нѣкоя пакостъ? Изъ селото ни моми има тежки, сичкитѣ кепазелици и резвилици^{**)} излизатъ отъ тѣзи ноцини хора; я послушай ме че прати нѣколко заптии да идхтъ да го развалятъ, врѣме е сѣки да си иди у кщцата.“

„Субашнтьтъ Ахмеда проводилъ заптиета да распилѣятъ хорото.

— „Вай! кой е този, който иска да ни развали ветий обичай, ние ако искаме до ерѣдъ ноцъ играваме, кому какво правимъ? Кой е този, който иска въ вето село новъ законъ да ввежда?

— „Субашнтьтъ заповѣда да се разиди хорото, казали заптиета.

— „Субашнтьтъ ли? Че какво ни се намиса той насъ на хорото? Дръжте го! извикватъ нашитѣ луди млади и се впускатъ врѣхъ конака. Виното не стои, а брате, като въ бжчвата. Распиѣнили се онѣзи хора, субаша, та субаша, викатъ.

„Субаша усѣтилъ каква е работата, че съ пиени хора на глава се не излиза, офейкува и се скрива

*) Два часа слѣдъ залазеното слънцето.

**) Безчестия развартства